

## Razvidnost in gotovost vere

Zgodilo se je, da so v sosednji vasi pokopali nekega klošarja Franca. Hodil je od hiše do hiše in od vasi do vasi. Rad je pri dobrih ljudeh kaj pojedel, še rajši kaj popil. Kdaj, če je bila družba prava in delo primerno je, za lasno zabavo in za zabavo delavcev, prijel tudi za kakšno delo. Večkrat ga ni bilo naokoli tudi po mesec, ali dva.

Sedaj pa ga ni bilo že več kot leto. Ljudje so ga imeli za svojega in so že pogrešali njegov obisk in njegov smisel za humor. »Najbrž ga ne bo več naokoli.« So ugotavljali. Verjetno se ga je kje preveč napil in je potem ponoči pod kakšnim drevesom zmrznil, ali pa je težko zbolel in ni imel nikogar, ki bi mu lahko pomagal.

Končno so ga našli v nekem gozdu mrtvega. Ker ni imel svojcev, so ga vaščani dali na pare v mrliško vežico. Pobožne žene so ob njem molile, pomilovale njegovo smrt in končno so ga, kot se za človeka in kristjana spodobi, pokopali.

Na vasi imajo vsi pogrebi dobro udeležbo. Ko se je spreved iz cerkve pomikal proti pokopališču se je vrsti pridružil tudi klošar Franc in skušal od prvega soseda ugotoviti kdo je umrl. Namesto tega pa se je sosed zdrznil in do konca razpotegnil svoj obraz. Takih razpotegnjenih obrazov je bilo vedno več. V procesiji je završalo, kot bi se zgodilo nekaj strašnega. Nekdo je verjetno zadet od kapi padel skupaj. Ali je začela goreti vas? Ne, Franc je živ pa bi moral biti mrtev. Procesija se je ustavila in neznanega mrtveca so odnesli nazaj v mrliško vežico. Na Franca so bili pa kar nekako besni. Ta njegova potegavščina je presegla vsako mejo okusa. Čeprav on ni bil zato nič kriv, ampak pristojne službe, ki so napol opravile svoje delo.

Pomislimo pa kako so bili zaprepaščeni Betanci in Jeruzalemčani, ko so zagledali mrtvega Lazarja pred njihovimi očmi živega povitega v mrtvaške povoje. Kaj če Jezus ne bi rekel samo: »Lazar pridi ven!«, ampak: »Mrtvi pridite ven!« Gotovo bi kakšnega zadela kap.

V primeru Franc, pristojni niso dovolj natančno pregledali mrtveca, ampak so kar na slepo sklepali, kakor se jim je zdelo, da bi moralo biti, zato jih je resničnost presenetila. V primeru Lazar, pa Judje niso hoteli sprejeti očitnega dejstva obujejnjaja od mrtvih, zato so hoteli zadrego rešiti s tem, da bi umorili Jezusa in Lazarja. Jezus je posegel v človekovo najbolj šibko točko v njegovo smrt. Kaj se lahko človeku bolj studi kot zadah razkroja njegove ljubljene osebe. Jezus je v tem premeru prekoračil vsako mejo. Naredil je nekaj, kar je vrglo na glavo in spremenilo ves pomen in ves smisel stare zaveze, judovske vere in našega življenja. Z Judovstvom je bilo konec. Prišel je nekdo, ki je z vsem tem pometel. Pometel pa je še z večjo oviro to je s smrtjo. Človek si misli, da iz groba ni več poti nazaj v pravo življenje, zato se smrti boji. Preseneti ga tako življenje kot smrt. Na teh področjih ne moremo zaupati sebi, ampak samo Bogu, ki življenje daje in ga tudi jemlje. Brez vere, brez zaupanja Bogu, smo brez moči.

Marta in Marija sta enako rekli Jezusu: »Gospod, ko bil ti tukaj, bi moj brat ne bi umrl.« Vedeli sta, da nas Bog duhovno spremlja vsepovsod. Verovali sta v posmrtno življenje in v bratovo vstajenje poslednji dan in v Jezusovo vsemogočnost, vendar bi rade videle, da bi bil Jezus tam telesno navzoč in da bi bil tudi njun brat Lazar telesno živ z njima. Jezus pa hoče, da sta onidve in mi vsi z njim. Ker bi nas rad vse skupaj popeljal iz tega zemeljskega življenja v novo večno življenje. Jezus zahteva vero. Vera je sprejemanje Jezusovega načrta in njegove resnice. Brez vere Jezus ne stori nobenega čudeža. Čudež naredi, če je vsaj malo vere, zato, da bi to majhno vero pomnožil.

Vera je sprejemanje resnice, da je Bog gospodar življenja in smrti. Vera je sprejemanje realnosti in ta pa je: Znanost in tehnika ne zmoreta vsega. V življenju so nerešljive uganke na katere zmore odgovoriti samo Bog. Vera je sprejetje dogodkov, ki se večkrat odvijajo mimo naše volje, ali celo proti njej. Proti temu ne moremo nič. Lahko jih le sprejmemo. Obuditev Lazarja, nazaj v zemeljsko življenje, je bila le velika izjema. Ena izmed štirih opisanih v evangelijih. Mladenič iz Naima, Talita, Lazar in Jezus sam, ki pa je premagal smrt in greh, ter vstal z lastno močjo v novo poveljano življenje in ne nazaj v zemeljsko. Ti čudeži so se zgodili zato, da bi Jezus poudaril in dokazal pravilo, da bomo vsi, ki bomo Vanj verovali, obujeni v novo življenje. To nam polaga na srce danes na peto – tiho postno nedeljo, kajti prihodnjo, cvetno nedeljo bo že sam stopil na to pot proti večnemu življenju.